

Ének:

Köszöntelek Benneteket ezen a szeptemberi esti órán: **Az Úr legyen veletek!**

Ma **Szegheő József** (Totya) testvérünkre emlékezünk, halálának 2. évfordulóján.

A mai evangélium szívtelen szolgájával szemben az ő nagy szívét és szolgálatát köszönjük meg Istennek.

A magunk részéről pedig vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és **bánjuk meg bűneinket**, hogy tiszta szívvel ünnepelhessünk ezen a jézusi szeretetlakomán... Szeressen minket irgalmas szívével a mindent adó Isten, bocsássa meg bűneinket és vezessen a megbocsátó szeretet Útján.

Ének: Kyrie... Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, aki szerető szívet adott nekünk, add, hogy soha ne tagadjuk meg szeretetünket senkitől, még ellenségeinktől sem, aki él és szeretsz...

Evangélium Mt. 18, 21- 35.

Irgalmas, vagy irgalmatlan az Isten? A felolvasott rész alapján mit kell mondanunk? És mit kell tennünk?

1) A szívtelen szolga

A szívtelen szolga története alapján azt kell mondanunk, hogy az Isten (a mennyei Atya!) irgalmas is, és irgalmatlan is. Mert úgy tűnik, hogy a megbocsátásnak is van határa.

Ha belegondolunk a történetbe, mi magunk is ezt állapíthatjuk meg. Vérteljesítő az említett szolga viselkedése.

Elképzelhetetlen tartozásról van szó a történetben. Egy talentum 6.000 dénár. Egy dénár egy munkás egy napi bére. Tízezer talentum tízezerszer hatezer munkanapi bér. (Heródes éves bevétele állítólag 600 talentum volt).

Tekintsünk el a történet túlzásától (mely tulajdonképpen Isten végtelen jóságáról szól), és hasonlítsuk össze a másik szolga tartozásával, aki csak 100 dénárral tartozott (száznapi bér).

Óriási a különbség! És hihetetlen, amit művel a hálátlan és szívtelen szolga! Mit tesz? Miután az úr minden adósságát elengedte, fojtogatni kezdi az ő adósát és börtönbe juttatja őt, amíg meg nem fizeti az ő 100 dénárját.

Micsoda alávalóság! Az ilyen és hasonló történetek hallatán felforr az ember vére, és azt kívánja, hogy kapjon százszoros büntetést az ilyen szemét ember. Fel kell jelenteni, meg kell büntetni, börtönbe kell vetni. Megérdemli!

A történetbeli embert fel is jelentik társai és bizony az úr vére is felforr. Magához rendeli a szolgát, és miután kioktatja az irgalmasságból, átadja őt a hóhérlegényeknek, hogy tömlőbe vessék, míg meg nem fizeti minden tartozását. Milyen indokkal? Mert nem értette meg, hogy ha ő elengedte a hatalmas tartozását, neki is hasonlóképpen kellett volna cselekednie.

A történethez - Máté szerint - Jézus azt a kommentárt fűzi, hogy „így tesz majd veletek mennyei Atyám is, ha mindegyitek szívből meg nem bocsát testvérének”.

Tulajdonképpen meg tudom érteni az evangélium szerkesztőjét, hogy ezt a mondatot adta Jézus szájába. Az ember igazságérzete ezt a mondatot diktálja bennünk is.

Más kérdés, hogy közben nem veszi, és nem vesszük észre, hogy önellentmondásba kerül és kerülünk akkor, ha egyszerre állítjuk Isten végtelen irgalmasságát és kegyetlen, irgalmatlan megtorló büntetését.

Az Isten csak szerető, irgalmas Isten lehet, mert ha irgalmatlanul büntet, nem lehet szeretet Isten. A bűn tudjuk, hogy magában rejti büntetését, amit még az Isten sem tud megváltoztatni. De a bűnöst segíteni kell, jobban kell szeretni, hogy megtérjen és éljen!

2) A nagyszívű szolga

Hála Istennek, mi talán kevés ilyen hálátlan és szívtelen embert ismerünk és ismertünk életünk folyamán, de sok nagy szívű szolgát ismerhettünk meg különösen a mi Bokrunkban. Ilyen volt József testvérünk, Totya is.

Totyát közelebről a szegedi BNT szervezésekor ismertem meg. Megtudtuk tőle is, hogy súlyos beteg: rákos. A Tábort után (talán annak jutalmaként?!) felkerült Budapestre.

Itt a Bokor eszményeit nem csak elméletben vállalva, hanem a Bokor életébe minden erejével bekapcsolódott. Sőt erőn felül is!

Nem tudtunk tőle olyat kérni, amit azonnal és tiszta szívből ne vállalt volna. Próbált mindenkinek mindene lenni. Próbált a Bokornak a Rendben is lehetőségeket találni.

Nagy szívére jellemző, hogy senkire nem tudott igazán haragudni. A Gyökérben nem egyszer volt nézetkülönbségünk, de ő soha nem volt bántó. Jóságból, irgalmasságból, megbocsátásból igazi példa volt.

Áldozatvállalása mindent felülmúló. Halálos betegen is eljött a közösségi találkozóra. Ott ült mellettem és láttam, mennyire nehéz neki, de nem volt hajlandó hazamenni.

Pár nappal azután „elment”: Hazament!

Számomra nem kétséges, hogy nagyszívű szolgáját örömmel fogadta az Úr. Ahogy egy másik talentumos történetben olvassuk. Az életében talentumait kamatoztató szolgájának ezt mondja az Úr: **„Jól van te hűséges, derék szolga, mivel a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: Menj be Urad örömébe!”** (Mt. 25, 21).

--- Mi pedig csak annyit mondhatunk: Totya, köszönet Érted és hála!

[Kovács László prédikációja
2017. szeptember 17-én, a Bokorportán hangzott el.]